

[Arne Larsen.]

ken til løsning af denne opgave. Om det skal ske på den ene eller anden måde, er i og for sig underordnet, men jeg vil ligesom andre ordførere understrege, at trafikikkerhed i Danmark får vi ikke, hvis ikke vi ofrer nogle penge derpå. Det gælder veje, det gælder tilsyn, det gælder orden på landevejene og en hel række andre områder. Det er penge, der skal til, hvis vi vil have en effektivt virkende politik på disse områder.

Iver Poulsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Rimstad, er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted på min gruppes vegne gøre nogle bemærkninger i anledning af den stillede forespørgsel.

Vi har jo oplevet et kolossalt opsving i trafikken herhjemme i de senere år; og et opsving, der er så stort, at vort gamle vej- og gadenet slet ikke kan følge med, må ganske givet afstedkomme mange flere ulykker og, som vi jo ser, også meget ofte mere alvorlige ulykker end før. Derfor må man sætte ind fra det offentlige side med henblik på trafikikkerheden, og vi er i høj grad indforstået med, at man virkelig gør en indsats her. Nu har vi jo fået hele spørgsmålet dissekeret igennem til de yderste enkeltheder i løbet af eftermiddagen, så jeg skal nøjes med at omtale et par hovedlinjer.

Trafikspørgsmålene er jo dels af økonomisk, dels af menneskelig karakter — her tænker jeg på de menneskelige tragedier, som er resultatet af trafikulykkerne. Det økonomiske har i dag været ret stærkt inde i billedet; der er talt om besparelser, om, at noget skal gøres billigt; men når man er så langt bagefter med hensyn til trafikikkerheden — som vi er herhjemme — at der virkelig er noget at hente på dette område, så må vi ikke vente, at det bliver helt billigt. Men der er også et andet moment i denne forbindelse, og det er, at trafikanterne jo betaler meget store beløb til det offentlige for at få lov til at bruge vejene; det er trafikanternes penge, der i første række er tale om, og de må for de mængtige beløb, som det offentlige afkræver dem, kunne kræve først og fremmest den højeste grad af trafikikkerhed. Det er egentlig kun de tekniske muligheder, der bør sætte

grænsen, når trafikanterne betaler i skatter og afgifter over 2 milliarder og der kun bruges ca. 500 mill. kr. om året til vejformål — altså de formål, som trafikanternes ydelser egentlig burde anvendes til.

Om der skal nedsættes en kommission til at foretage disse undersøgelser — ja, jeg ved ikke helt, om det er nødvendigt, men jeg vil gerne understrege, hvad den ærede radikale ordfører, fru Else-Merete Ross, sagde: at man må være indstillet på, at det koster penge med en sådan kommission. Derfor lyttede jeg med stor interesse til, hvad den højtærede justitsminister sagde i sin redegørelse om, hvad man er i gang med, og hvad man allerede udfører igennem de bestående organer. Skal der nedsættes en kommission, skulle det jo i hvert fald nødig blive en sovepude, og derfor vil jeg stille det spørgsmål: kan man ikke gå videre straks med de forskellige organer, vi allerede har — ministeren nævnte jo Rådet for større Færdselsikkerhed og en hel del andet — kan man ikke gå i gang og f. eks. rationalisere det arbejde, som politiet gør? Jeg er fuldstændig klar over, at der er noget, der hedder personale-mangel; men kan man ikke rationalisere, er der ikke en hel masse overflødigt rapportskriveri om en hel masse småting? Ja, det er jo altså et internt spørgsmål inden for politiet, men jeg har en følelse af, at der kan rationaliseres på en måde, så der sættes ind på de områder, hvor der virkelig bør sættes ind, og det tør jo nok siges, at det må være på det trafikale område.

Den højtærede justitsminister nævnte et par momenter af helt afgørende betydning, nemlig ansvarsbevidstheden og agtpågivenheden. Vi ved, at her er der et par punkter, man skal sætte ind på, det behøver vi ingen kommission til at finde ud af, og jeg mener i hvert fald, at oplysningsarbejdet bør støttes og støttes kraftigt økonomisk. Trafikanterne har krav på denne støtte, fordi de betaler så meget for at få lov til at køre på vejene. Med hensyn til ansvarsbevidstheden, ja, der skal man jo helst nå så langt som muligt igennem oplysning og vejledning, og de udvidede politipatruljer skulle jo gerne — som vist det ærede medlem hr. Per Møller sagde — gå ud som vejledere. Men vi har jo erfaring for, at vejledning og oplysning ikke altid er tilstrækkeligt; der